

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

W. PALSTRA, Kommandant.

32ste JAARGANG No. 3.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria St., Londen E. C.

1 MAART 1931.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

Wat zal Uw antwoord zijn?

De roepstem Gods klinkt weer, nogmaals is de vraag gesteld. „Wien zal Ik zenden en wie zal Ons Henengaan?” De profeet Jesaja was nog betrekkelijk jong, toen hij de stem des Heeren vernam, maar zijn antwoord was beslist, kort en krachtig. „Zie hier ben ik, zend mij henen!”

Ook toentertijd had God werkers noodig, en de jonge man Jesaja heeft veel, heel veel tot stand gebracht, nadat hij zichzelf aan God gaf om gebruikt te worden in Zijn dienst.

Hier in Ned. Oost-Indië heeft God arbeiders en arbeidsters noodig; een schoone kans wordt U geboden in de rangen van het Leger des Heils.

Wellicht hoort gij andere stemmen, die U roepen tot een goede positie, rijkdom of eer. De zon staat hoog aan den hemel, alles lacht U toe, maar de roepstem des Heeren wordt vernomen. Jezus Christus, onze dierbare Verlosser en Heiland roept U. Wellicht hebt gij reeds eerder deze zachte stem vernomen. Hij gaf Zijn leven voor U, wat geeft U op

voor Hem? Wat zal Uw antwoord zijn? Laat het zijn als dat van Jesaja; „Zie hier ben ik, zend mij henen!”

Wij hebben jonge, gezonde, bekwame mannen en vrouwen noodig, tusschen den leeftijd van 18 en 28 jaar, onverschillig

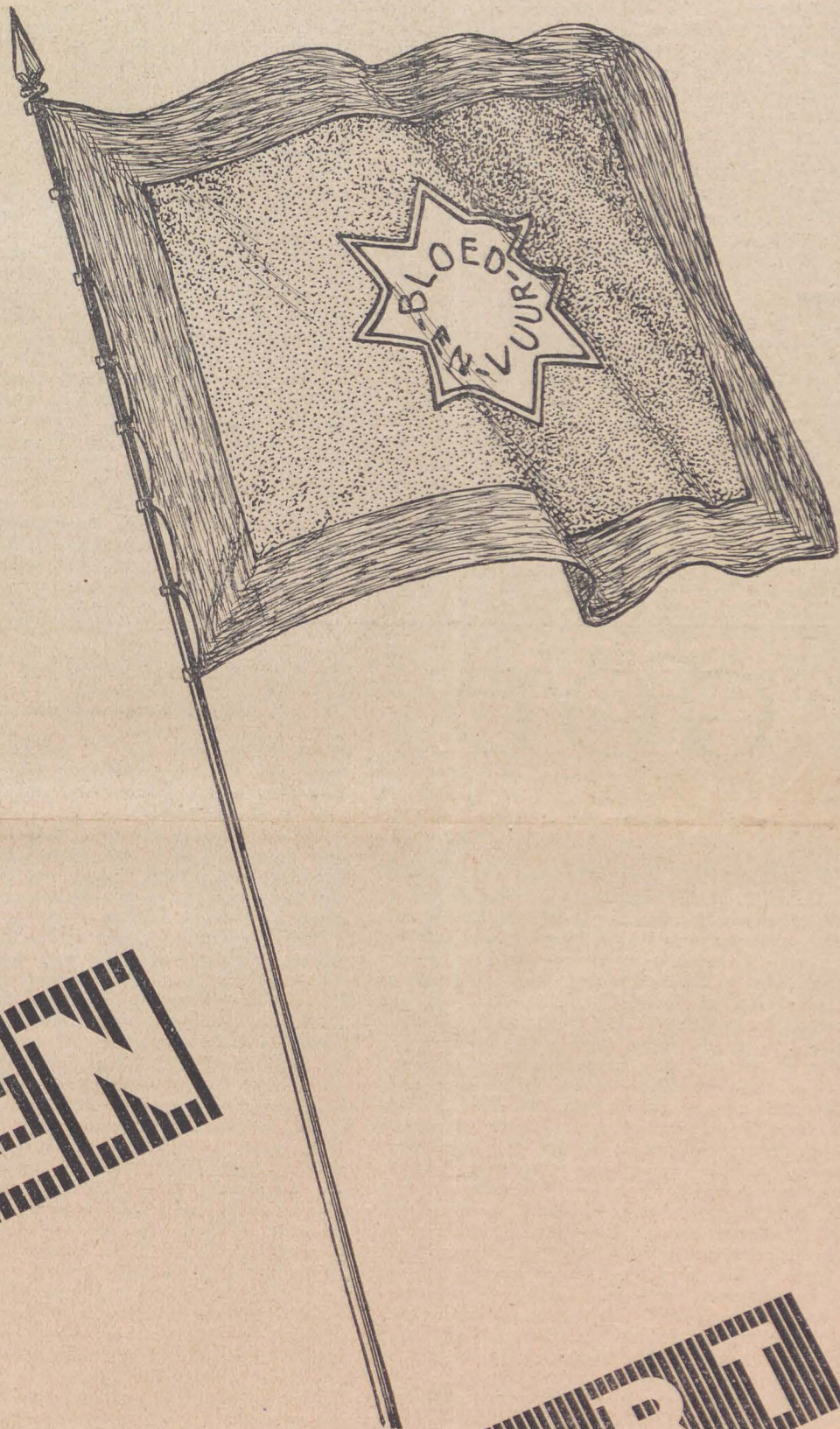
van welke nationaliteit.

Een heerlijke roeping - Zielenwinnaar ! En Uw loon zij kostbare zielen, gewonnen voor den Heer.

„Wat zal Uw antwoord zijn?”

Schrijf nog heden aan Kommandant W. PALSTRA

Kandidaten-Departement,
Javastraat 16 - Bandoeng.

Christus, het vleeschgeworden Woord.

door Stafkapitein H. Loois.

ONTROEREND schoon zijn voor dengene, die gelooft, de woorden van Johannes, vervat in Johannes 1:14. Vooral het veertiende vers, waarin hij zegt „Het Woord Gods is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader) vol van genade en waarheid”.

Hij was de Logos, van God gekomen, mensch geworden, Die geleden heeft en gestreden, de Middelaar tusschen God en menschen. Johannes predikte duidelijk Christus als den Zoon van God, en misschien heeft hij dat des te duidelijker willen doen, tegen de voortwoekerende ketterijen van dien tijd, waar men Jezus enkel zag als een „groot profeet”, en niet zooals Petrus Hem kende, als „den Zoon des levenden Gods”, Die de „woorden des eeuwigen levens” had. Christus is ook voor ons Heilsoldaten de Zoon van God, de Rede, die van God uitging, het vleeschgeworden Woord en God van eeuwigheid tot eeuwigheid!

Dit „vleeschgeworden Woord” verscheen te midden van een krom en verdraaid geslacht. Weliswaar stegen nog steeds de rookwolken des altaars in Jeruzalems schoonen tempel opwaarts naar den blauwen hemel van het beloofde land, maar God was als moede geworden van deze offers, Hem gebracht door een volk, dat Hem wel eerde met de lippen, maar dat hun harten verre van Hem hield. Onder dit, door God gezegende volk, als geen volk ter wereld, en dat nochtans zóó ver was afgedwaald, zou Christus Zijn nooit volprezen werk beginnen. Vastgeroest als het was in uiterlijken eeredienst en menselijke overleveringen, was dit voorwaar géén gemakkelijke taak. Daarbij waren de overheerschers van de Joodsche natie, waar Jezus ook mee in aanraking zou komen, een

volk, dat God niet kende, en het voorbeeld door deze heidensche ambtenaren en hun aanzoeken gegeven, werkte in vele gevallen allesbehalve opvoedend. Volgens de geschiedenis van dien tijd moeten de gruwelijkste wreedheden niet tot de zeldzaamheden hebben behoord; een menschenleven telde in dien tijd niet veel! Het Joodsche volk van die dagen wordt wel eens vergeleken bij den onvruchtbaren vijgboom, die enkel schoone bladeren, maar geen vruchten had.

Plotseling, nadat er eeuwenlang geen „Profeet” in Israël geweest was, begon Gods Zoon nu Zijn werk. Hij leerde niet zooals de profeten dat gedaan hadden, maar als „machthebbende”, als zijnde het Woord zelf, dat als een tweesnijdend zwaard zou werken, de etterbuilen uitsnijdende. De priesters en tempeldienaars, die niet aanraakten, wat „onrein” was, die zich uitsloofden in uiterlijke wetsbetrachting, werden door Jezus voorgesteld als de liefdeloozen, die weliswaar opgingen naar den tempel om te aanbidden, doch die den practischen zin en den geest van den godsdienst niet kenden, die Mozes en de profeten verloochenden en voor het altaar des Heeren stonden met een koud en ledig harte. Jezus schilderde hun met helle kleuren, hoe daar op den weg tusschen Jeruzalem en Jericho een arme verslagene lag, die zij passeerden zonder een hand uit te steken en die door dien gehaten Samaritaan, dien bastaard-Jood, die niet te Jeruzalem, maar te Gerizim aanbad, geholpen werd! En opziende naar de paleizen der rijken en hun financiële verhandelingen aanhoorende, leerde Hij hen geen schatten op aarde te vergaderen, doch veel meer in den Hemel. Hij leerde ons de groote wet der Liefde kennen, die alhoewel door velen geprezen, toch door weinigen beoefend wordt. Hij bracht kennis van God op aarde, zooals dat nooit een profeet of leeraar vóór Hem had

kunnen doen, of na Hem zal doen. Hij leerde en die geloofde (en geloofte), gaf (en geeft) Hij kracht om het te volbrengen. Hij doet ons zien, hoe de verloren zoon opstaat en tot den vader gaat en wij zien, hoe de vader hem tegemoet gaat en daarin herkennen wij Christus zelf. En als Hij eindelijk den goeden strijd gestreden heeft en aan het kruis op Golgotha Zijn moede hoofd laat hangen, en stervende uitroept „Het is volbracht”, dan is deze schijnbare nederlaag tot de grootste overwinning geworden, die de geschiedenis kent. „Het vleeschgeworden Woord” heeft op aarde het goede zaad gezaaid en het verlossende werk volbracht. Hij heeft onder de menschen gewoond en Zijn leven was overeenkomstig Zijn stand, d. i. koninklijk, want Hij was de Zoon Gods. Het Woord, door Hem en over Hem en over den Vader, door profeten en Apostelen gepredikt, is het Woord van God, dat blijft van eeuwigheid tot eeuwigheid. Door Zijn daadwerkelijk voorbeeld, heeft Hij ons de profeten verklaard en voor Hij tevens de vervuller der wet. Vele malen, in den loop der eeuwen is Hij aangevallen en Zijn woord in twijfel getrokken; men heeft geprobeerd Zijn bestaan te loochenen en het Woord te niet te doen, doch alles tevergeefs; Hij is de rots der eeuwen, die nimmer wijkt en Hij doorstaat den critiek der eeuwen; is er ver boven verheven. In het huis van Voltaire, waaruit hij zijn geschriften de wereld inzond, om den Bijbel te verdoen, bevindt zich thans . . . een Bijbeldepôt. Een eigenaardige speling van het lot, zegt gij, geachte lezer? Neen, dit is de hand van den Almachtigen God. Jezus Christus, de Zoon van God, het vleeschgeworden Woord, is de levende God, mijn God, Die mijn leven bestuurt. Ook een tijdgenoot van Jezus, de geschiedschrijver Flavius Josephus getuigde van Hem: „Hij is de Christus”. En gij, lezer?

GOD IN DE ACHTERBUURTEN.

arme, moede, oude ziel, die groote behoefte had aan rust en vriendelijkheid. Nu wachtten ze nog allen bij het lantaarnlicht op den terugkeer van de logieszoekers.

Slecht nieuws. „Vader” kon naar de Mannen-Toevlucht in Great Peter Street, en voor Moeder kon ergens anders een bed gevonden worden. Maar voor het oude paar samen was nergens plaats te vinden.

Toen gebeurde het, dat de Kapiteine van Somersets iets zeide, wat de nachtdirecteur nooit zal vergeten. „Arme zielen”, protesteerde ze. „Ik laat ze niet van elkaar scheiden. Laat ze maar naar den Post toegaan (Barmhartigheidspost, waar de Slumzusters wonen, in het hartje van de Achterbuurt, waar hun arbeidsveld is). „Luit” en ik zijn vannacht toch nog in ieder geval hier, en zij kunnen onze bedden hebben.”

Op dat oogenblik werd, zonder dat hij het wist, noch de kapiteine, een vriend veranderd in een bondgenoot. Maanden gingen voorbij eer de vriendschap van dien Zaterdagavond vernieuwd werd, maar het waren maanden, waarin hem de invloed van een half dozijn woorden voortdurend en steeds krachtiger bij bleef. „En zij kunnen onze bedden hebben.”

Hij keek van de kapiteine en haar „Luit”, helder en netjes ondanks al hun werk, naar Moeder en Vader, wier verregaande onzindelijkheid tegen al zijn gevoels stuitte, en terwijl hij keek, werden de oogen van zijn verstand geopend, zoodat hij rondom zich, duidelijk voor het gezicht, op de verweerde trottoirs van de Westminster-achterbuurt, de voetsporen zag van den Goddelijken Meester.

H. Redwood. „God in the Slums”.
(Vertaald uit het Engelsch).

Het leelijke verschoonen.

BARSTEN in ruiten zijn onwenselijke, vaak onvermijdelijke, maar altijd leelijke dingen. Natuurlijk geeft een ongeluk, waar ik op voorbereid ben, niet denzelfden schok en is dat misschien het eenige goeds dat ik in een barst kon vinden.

Over een groot gedeelte van de linkerzijde van een spiegelruit van een winkel in Havana is een prachtige tak appelbloesem geschilderd. „Hoe mooi”, dacht ik op het eerste gezicht. Een tweede blik wekte nog meer mijn belangstelling op, want ik zag, dat een heele serie groote barsten op den een of anderen tijd het raam ontsierde had. In plaats van een nieuwe ruit erin te plaatsen, was het dichtgemaakt en waren langs de barsten prachtige takken appelbloesem geschilderd. Zoo, dacht ik, dus kunnen barsten gemaakt en zelfs mooi gemaakt worden.

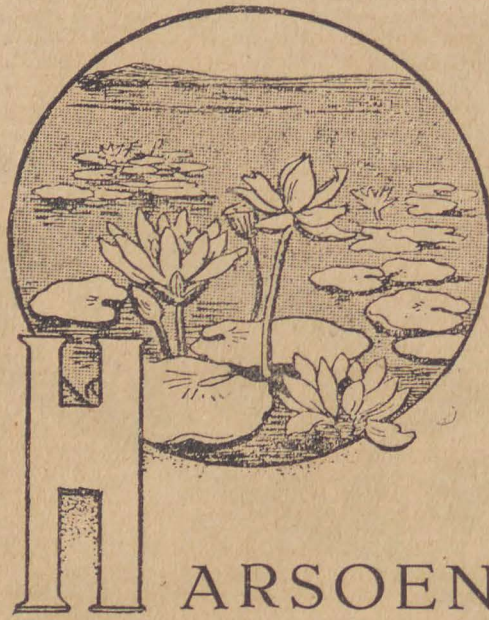
In zijn beroemd boek „Gebroken Aardewerk” vertelt Harold Begbie over levens, die gebroken en bedorven waren, door de zonde. Hij vertelt ook, hoe, als ze in de handen van den Hemelschen Pottenbakker geplaatst werden, hun geestelijke misvormingen gemaakt werden en dwars over hun ontsierde levens zich ten slotte de schoonheid van een Christelijk leven vertoonde.

Indien iemand anders dan een meester in de kunst had getracht dien barst te veranderen in een tak appelbloesem, dan was het resultaat verderfelijker geweest. De ruit was een bespotteling geworden in plaats van een volkomen succes.

Die karakters uit „Gebroken Aardewerk” werden niet dan door den Meester in die kunst — Christus Zelf — veranderd. Indien dat niet zoo ware geweest, zouden ze de beproevingen des levens en den proef des doods niet hebben kunnen doorstaan.

Ik weet slechts één Meester, die de kunst verstaat om geestelijke gebreken in schoonheid te veranderen en Die Eene is genoemd Jezus „want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.”

Rose Morrison, Stafkapiteine.
Cuba.

of kortweg Soen, is een kind van de Compagnie-samenkomst.

Hij kwam al een paar weken trouw mee met een anderen Javaanschen jongen en het ventje met zijn helder-schitterende oogen had de aandacht van de J. L. Sergeant-Majoor getrokken.

Op een Zondag vroeg zijn Compagnie-Leider aan haar:

„Kan U de moeder van Harsoen bezoeken? Hij is ziek, en zijn ouders zijn erg bedroefd. Hij is hun enig kind.”

Met z'n tweeën gingen ze aanstonds op stap. Soens vader werkte vroeger in het Blinden-Instituut, en is nu depôt-houder voor den verkoop van manden, borstels en andere artikelen, door de blinden vervaardigd. Zijn moeder houdt er een kleinen warong op na.

Den hoofdweg verlatend, sloegen de J. L. S. M. en de Compagnie-Leider een nauw kampglaantje in, stapten over 't sluisje van een smal snelstroomend beekje, en kwamen, langs de helling aan de andere zijde opklimmend, aan een rij kleine hutten. In het laatste daarvan ontmoetten ze een klein vrouwtje. Je behoefde niet te vragen, wie ze was! Soen was haar evenbeeld! Zóó'n glimlach als er toen over haar gelaat gleed, terwijl de bezoekers het bamboe verandatie van het miniatur-huisje betraden! Een kleine stoel voor zichzelf nemend, bood de vader, die lang was en er nogal wat ouder uitzag, den Heilsoldaten leuningstoelen aan. De kleine vrouw zat in het binnenvertrek op den van bamboe gevlochten vloer.

OP REIS OPGEMERKT.

DE D. O. der Java-Divisie vertelde ons een en ander over zijn jongste reis langs de Noordkust, waarvan wij gaarne iets overnemen. Hoewel de aanvang moeilijk scheen, doordat de natte moesson onzen makkers parten speelde, kwam later toch gelukkig de zon weer tevoorschijn en mag de tournée met zegen bekrond heeten.

„De openluchtsamenkomst in Tegal viel letterlijk in het water; een hevige Indische regen belette ons deze te houden. Ook gedurende de avonduren was de hevige regen een verandering; toch kwam een klein clubje getrouwen op naar de samenkomst. Dank God voor de getrouwen in Tegal!

Hartelijk door Luitenant Volharden van Pekalongan verwelkomd, duurde het niet lang of de te houden samenkomst werd het onderwerp van gesprek. De Luitenant had grootsche verwachtingen. Even voor den aanvang der samenkomst bevonden wij ons aan de zoo prachtig gelegen landraadzaal, die toen reeds tamelijk gevuld was, en wij begonnen de meeting met honderd twintig personen. Onderscheidene landaarden, daarbij vertegenwoordigd, deden ons even denken aan de vier poorten van het Nieuwe Jeruzalem.

De Regent van Pekalongan had zich laten vertegenwoordigen door den Wedono. Het zou een belangrijke avond worden, waarin de eene plechtigheid de andere opvolgde, een opdrachtdienst, inzegening van negen Plaatselijke Officieren, aannemen van recruten en een inzegening van een aantal Soldaten. Het pasgevormde zangkoor bewees goede diensten, ook het lied door de nieuwe P. O.'s gezongen, viel in den smaak. Daarna volgde de prediking en welk een vreugde was het, negen personen tot den Heer te zien komen.

Den volgenden namiddag bracht de trein ons naar Semarang. Welk een grootsch gezicht is toch die Javazee. Ze deed ons denken aan het lied van den Stichter „O zee van Gods liefde, zoo peilloos en wijd.”

Prettig het opgewekte gezicht te zien van Kapitein Niels Hansen. „Blijft het programma zooals voorgesteld?” „Ja, Brigadier.” „Vijf uur kindermeeting?” „Ja, kunt U komen?” „Natuurlijk!” (Waarom niet bij het bezoek van iederen „speciaal” een kindersamenkomst op het programma?) We hadden een goede samenkomst met de kinderen.

De regen, die bij stroomen neerviel, veroorzaakte wel eenige bezorgdheid betreffende de opkomst in de bijeenkomst 's avonds. Het viel mee! En wat een goede meeting hadden wij, er was een geest van verwachting en geloof. Christus was het onderwerp der Bijbelbespreking, en hoe treffend was het antwoord door een der bezoekers uitgesproken, op de vraag „Vrienden, wat hebben wij met dien Christus gedaan?” „Wij hebben hem weggegooid, miskend,” was het antwoord van een der aanwezigen.

De spreker vroeg verder: „Wat zullen wij vanaf heden met dien Christus doen?”

Dezelfde persoon antwoordde, terwijl hij opstond, —

„Hem liefhebben en dienen,” en de daad bij het woord voegend, knielde hij neer aan de zondaarsbank, gevolgd door iemand anders, beledigd zijn zonde, en begon zich te wijden aan den dienst des Heeren.

Er was blijdschap in den hemel en onder Gods volk.

D. O.

Tranen begonnen weldra te vloeien, toen ze vertelde, hoe Harsoen enkele dagen geleden ziek geworden was en hoe de dokter hem naar het ziekenhuis gebracht had, en zij verder geen woord meer hadden gehoord, hoe het met hem ging. Ze dachten, dat hij typhus had, en ze mochten hem niet bezoeken.

't Was Zondagmorgen en de Sergeant-Majoor beloofde 's middags naar het ziekenhuis te gaan en te zien, wat voor inlichtingen zij kon inwinnen. Eer zij vertrok, werd al hun verdriet en ook hun hoop in 't gebed voor den liefdevollen Heiland gebracht.

De verkregen informatie klonk niet erg opwekkend, de doctoren vreesden voor pest, maar na een paar dagen nam de koorts af en kwam het goede nieuws, dat hij niet aan de verdachte ziekte leed, maar alweer vooruitging en heel genoegelijk met zijn zaalgenootjes aan het spelen was.

Toen de Sergeant-Majoor op een dag van haar kantoor thuis kwam, vond ze den vader en de moeder op de achtergalerij. Ze konden ternauwernood wachten tot ze bij hen was, en met stralende gezichten vertelden ze, dat God haar gebed had verhoord en Soen weer gauw thuis zou komen.

Snel daarop verdwenen ze, om niet lang daarna terug te keeren met een heel stel manden, bezems en borstels, die ze als dankoffer gaven voor Gods goedheid jegens hun kind.

De Sergeant-Majoor aanvaardde ze als gift voor het J. L. Korps. Er was een Liefdebond-Bazar op til en deze artikelen zouden dan fijn te pas komen.

Maar niet alleen op materieel gebied toonden ze hun erkentelijkheid: hun eenig verlangen was, dat hun zoon gewijd zou zijn aan den dienst van God. Natuurlijk werd hun heel duidelijk gemaakt, wat dit te beteekenen zou hebben, maar ze bleven bij hun besluit.

Onze kleine vriend zelf had echter nog niet den Heer gekozen, en dus baden de Jongelieden-Werkers, dat God ook zijn jeugdige geloof zou aanraken. En op Moedersdag verleden jaar gaf Harsoen zijn hart aan Jezus, tegelijk met vele andere kinderen van de Compagnie-Meeting. Eerstdaags hoopt hij nu als Jong Soldaat de eerste schrede te zetten op den ladder, die leidt tot een nuttig en blij leven in dienst van den Kindervriend.

Poe Mo Li.

Officieele Mededeelingen.

Bevorderd tot Heerlijkheid:

Kommandant WILLIAM RIDSDDEL, b. a. d., die in 1873 vanuit York, Engeland in opleiding kwam, is tot Heerlijkheid bevorderd op 8 Februari 1931.

Mevrouw Kommandant LAWLEY, geb. Charteris, op 7 Februari 1931.

Kommandant ISAAC UNSWORTH, O.B.E., die in 1880 vanuit Consett, Engeland, in opleiding kwam, op 10 Februari 1931.

Henry W. Mapp,

Chef van den Staf.

De Territoriale Leider.

Onze Kommandant heeft een zeer drukke maand achter zich. Het lijstje van plaatsen door hem bezocht, boezemt respect in. Men oordeelt dat maar eens Soerabaja I, II en III, Semarong, Malang, Toeren, Solo, Ambarawa, Bawen, Magelang, Djokja, Batavia-centrum, Batavia en Bandoeng I en II.

Openbare en Officierssamenkomsten werden afgewisseld door inspecties en persoonlijke gesprekken met onze makkers officieren, en het behaagde God dat alles met Zijn zegen te bekronen. Wij danken den Heer voor de kracht onzen Leider geschonken om zijn zware taak met opgewektheid te vervullen. Laat ons hem bij voortdoring in onze gebeden gedenken.

Op reis.

Schrijver dezer regelen had het voorrecht onzen Kommandant bij zijn bezoek aan Soerabaja en Semarong te vergezellen en voorts de Korpsen Cheribon, Semarang, Bandoeng I en II te bezoeken, en wij mogen met blijdschap op de inderdaad goede samenkomsten terugzien. Wij smaakten de vreugde een aantal zielen tot God te zien komen. Dat is en blijve altijd het hoofddoel van al onzen arbeid.

Ensigne Küh.

Onze lieve makker, Ensigne Küh, is enkele dagen geleden hersteld uit het ziekenhuis ontslagen. Dat is reden tot groote verheugenis. Nu nog wat aansterken en dan zal zij de groote reis naar het Vaderland kunnen aanvaarden, waar haar lieve ouders en verdere verwanten haar komt met verlangen tegemoet zien.

Een navolgenswaardig voorbeeld.

Van Zijn-Hoogedelgestrenge, den Consul-Generaal van Frankrijk ontvingen wij een aller-vriendelijksten brief met vierhonderd francs voor onzen arbeid onder de kinderen. Wij hebben daarvoor minzaam onzen dank betuigd en maken er melding van in de hoop, dat anderen door dit goede voorbeeld aangemoedigd zullen worden om den veelomvattenden arbeid van het Leger des Heils te gedenken als zij over eenige fondsen ten behoeve van liefdadigen arbeid te beschikken hebben.

Zware verliezen.

Verschillende van onze lieve kameraden Officiëren hebben in de afgelopen maand bericht ontvangen van het overlijden van een hunner geliefden. Dat zijn zware slagen en dat zij groote droefheid in het hart der getroffen verwekken.

Met den Kommandant op reis.

In een tijdvak van minder dan dertig dagen heeft Kommandant Palstra een reeks samenkomsten gehouden, welke reis hem voerde zoo wel naar Oost- en Midden-Java, als door den Preanger naar de hoofdstad. De agenda der bijeenkomsten is vol. Beginnen wij bij Soerabaja, waar de Kommandant druk bezochte samenkomsten leidde in Korps I, en waar ondanks den regen de makkers present waren in de openluchtsamenkomst om het evangelie van Christus te verkondigen. Eveneens werden des morgens en des namiddags een dertigtal gevangenen toegesproken. Een apart kamertje is voor dit doel door den beheerder der gevangenis afgestaan, en geregeld worden hier bijeenkomsten gehouden. Er is een klein zangkoortje gevormd van degenen, die hebben beleden en getoond bekeerd te zijn.

In de avondmeeting, waarin de Kommandant wederom vergezeld was van den Algemeen Secretaris en den D. O., kwamen zes zielen tot den Heer. Moge God den arbeid van de ijverige Bevelvoerende Officier, Kapiteine Knappert, met Zijn zegen bekronen.

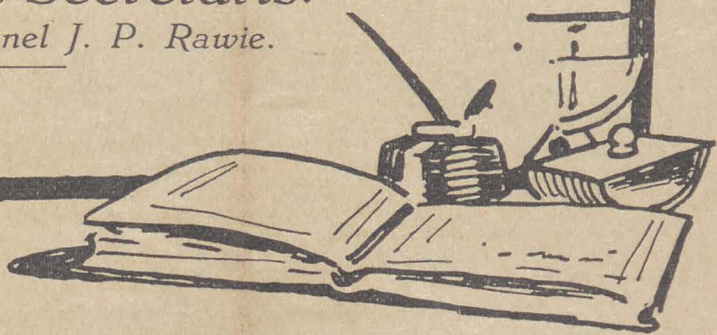
Maandags daarop werd in gezelschap van Lt. Kolonel Rawie een bezoek gebracht aan de Leprozen-Kolonie Semarong, waar ook een samenkomst werd gehouden met de patiënten. De Kommandant achtte het een voorrecht hen te mogen ontmoeten en toe te spreken. De Kolonie ziet er goed uit, dank zij de bekwame leiding van Adjudant en Mevrouw Uijlings.

Nadat de Dinsdag was besteed aan Officierssamenkomsten, werd op Woensdag de reis voortgezet naar Malang en Toeren. In de eerste plaats mochten de Adjudants Johannessen zich zeer bemoedigd gevoelen, doordien voor deze bijzondere gelegenheid een groot aantal belangstellende bezoekers was opgekomen. Het was voor Kommandeure Midteide en Ensigne Cardinaal in het verafgelegen Toeren en de mooie polikliniek te Wadjak een bijzondere gebeurtenis den Kommandant op bezoek te krijgen en de Kommandant stelde het zeer op prijs het werk van onze zusters daar te mogen gadeslaan.

Terugkeerende naar Soerabaja hield de Kommandant Vrijdagsavonds een Soldateninzegening in Korps III. In een volle zaal werden drie

Aanteekeningen van den Algemeen Secretaris.

Lt. Kolonel J. P. Rawie.

kunnen wij ons zoo heel wel indenken. Ons hart is dan ook vol van sympathie voor allen, die verliezen te betreuren hebben.

Daar is Mevrouw Veld-Majoor Veerenhuis, die nadat zij pas een jongetje van vijf jaar van de kolonie begraven hadden, en onmiddellijk daarop Painem, de getrouwe hulp in de huis-houding op de kolonie aan de groeve der vertering moesten toevertrouwen, de tijding ontving, dat haar eigen lieve moeder zacht en kalm in de volle zekerheid des geloofs de eeuwige rust was ingegaan, nadat zij den gezegenden leeftijd van vier en zeventig jaar had bereikt. Zij gaan daar momenteel wel door diepe wegen, want behalve het bovenstaande werd ons ook nog medegedeeld, dat het jongste kindje van de Ensigns Kaswadi ten gevolge van den zoo gevreesden nekkrimp in het ziekenhuis te Paloe overleed.

Stafkapiteine Neddermeyer ontving bericht van het overlijden van haar lieve schoon-zuster, die mede de zorg voor haar ouders

op zich genomen had, en Kapitein Young kreeg telegrafisch kennis van het sterven van zijn geliefde zuster. Tenslotte ontvingen wij ook bericht van Ensign Lorier, dat zijn beminde vader hem door den dood was ontvallen.

God zegene al onze kameraden. Wat is er toch een troost in de gedachte, dat God ons niet laat beproeven boven hetgeen wij vermogen en dat Hij getrouw is om bij de beproeving ook de uitkomst te geven.

Een aardige geste.

In een bijeenkomst door Adjudante Lauter gedurende haar verlof in Duitschland gehouden, ontving zij f 12.— om die op Java voor haar arbeid te gebruiken. Zij heeft voor dit bedrag ten behoeve van een blinden makker in het Korps Sapoeran een klein bamboe huisje gebouwd, niet ver van de Legerzaal en op een

BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID.

Drie oude, getrouwe volgelingen des Heeren leggen het zwaard neer, om de kroon te ontvangen.

Onze Kommandant ontving zeer kort op elkander telegrafische berichten van Internationaal Hoofdkwartier te Londen, betreffende het overlijden van drie kommandants, wier namen bekend zijn over de gansche wereld. Met slechts enkele dagen verschil zijn zij na een rijk gezegenden loopbaan, de eeuwige ruste ingegaan. Zij laten een lichtend spoor na, dat tot navolging noodt. Zij allen waren vanaf de oprichting van onze Organisatie daaraan verbonden en telden gedrieën meer dan anderhalve eeuw van trouwen en toegewijden dienst in de rangen van ons dierbaar Leger des Heils.

Kommandant W. Ridsdel Hij was de oudste officier in het Leger des Heils. Herhaaldelijk vertelde hij met rechtmatigen trots hoe hij zich den tijd kon herinneren, dat alle toenmalige officieren van het Leger des Heils een plaats vonden rondom den tafel van onzen Stichter en eersten Generaal. Thans is het aantal Officiëren en employe's gestegen tot 35.074. Zijn arbeid heeft hij verricht in Engeland, Schotland, Zweden, Zuid-Afrika, Noorwegen en Holland. Twee zijner kinderen strijden thans met ons mede, als Officiëren.

Mevrouw Kommandant Lawley. Circa vijftig jaar geleden kwam zij, nog een jong meisje zijnde, in de rangen. Zij huwde met Kommandant Lawley, den wapendrager van den Stichter en van Generaal Bramwell Booth, met wie hij herhaalde malen de wereld omreisde. Het was de groote verdienste van Mevrouw Lawley, telkens weer haar echtgenoot met blijmoedigheid voor zulke lange tijdperken af te staan, ten dienste van den Heilstrijd. Kommandant Lawley is in 1922 naar den Hemel gegaan. Thans is ook zij opgenomen in heerlijkheid.

Kommandant I. Unsworth. Een der oudste onder de Heilsofficiëren. Hij was bekend in wijde kringen, zoowel onder de armen als rijken. Een geziene figuur in de Engelsche Regeeringskringen, alsook aan het Britsche Koninklijke Huis. Ridder in de „Order of the British Empire” en Lid van het Koninklijk Koloniaal Instituut. Heeft het bevel gevoerd over een aantal korpsen in Engeland. Is vervolgens overgeplaatst naar Zuid-Afrika, Ceylon, Australië. Bezocht de Zuid-Zee eilanden, Oost- en West Indië, Amerika, het Verre Oosten, enz. Een krachtig Evangelieprediker en een vriend van elk, van de allerarmsten het allermeest.

*Lives of great men all remind us,
And, departing, leave behind us*

*Footprints that perhaps, another,
A forlorn and shipwrecked brother,*

*We can make our lives sublime
Footprints in the sands of time.*

*Struggling o'er life's rugged plain,
seeing, shall take heart again.*

Moge hun gezegend leven in dankbare nagedachtenis worden gehouden en tevens een aansporing zijn voor anderen, om hun leven meer als ooit dienstbaar te stellen, ten bate van Gods Koninkrijk en het verloren menschedom.

makkers toegevoegd aan de gelederen, wat veel vreugde veroorzaakte, en waar de Luitenant Tok wel mede gelukgewenscht kunnen worden.

Nu was het idee om op Zaterdagavond een bijzondere openluchtsamenkomst te hebben in een nieuwe wijk, bij een grooten passer en door de Marine werden fakkels in bruikleen gegeven. De makkers waren vol verwachting opgekomen ondanks het dreigende weer, en een grootsche samenkomst werd gehouden, waarbij een zeven à achthonderd menschen werden bereikt. Het zangkoor verleende hierbij goede diensten.

De eerste Zondagmorgen in Februari vond onzen Leider reeds vroeg aan den gang, en wel in de kindersamenkomst van Soerabaja III. Daarop volgde de Heiligingsdienst. In aanmerking nemende, dat het niet de gewoonte is om 's Zondagmorgens een samenkomst te houden in dit Korps, mag het als een succes beschouwd worden, dat er een vijf en twintigtal makkers aanwezig waren. Wellicht wordt dit het begin van geregelde Heiligingssamenkomsten iederen Zondagmorgen. Er werd veel zegen ontvangen dien morgen, en zes of zeven kwamen tot den Heer om heiliging.

's Middags en 's avonds bracht de Kommandant door in het Korps, waarover Kapiteins Mephram het bevel voeren. In de avondbijeenkomst werd een ziel voor den Meester gewonnen, Halleluja! Soerabaja verlatend, voerde de reis naar Ngawi, waar enkele getrouwen onzen Leider

ontmoetten, en enkele makkers van Madioen hem verzochten hun jongste kindje te willen opdragen. De Kommandant beloofde eens spoedig een gelegenheid trachten te vinden om voor dit doel naar Madioen te komen. Van Ngawi naar Solo. In de Aula, door de Gereformeerde zending welwillend afgestaan, werd een lezing gehouden, en was Ds. Wielenga zoo vriendelijk ook een woord te spreken. De plaatselijke Legercommandant en Mevrouw waren eveneens tegenwoordig.

Om half zes den volgende morgen ving de tocht per autobus aan, die onzen Leider bracht via Salatiga, Bawen, Ambarawa, Magelang en Djokja naar Bandoeng. In ieder dier plaatsen werd een korte poos halt gehouden, daar dit de eerste gelegenheid was na den terugkeer van de Kommandants van hun reis naar Europa, om de Officiëren te ontmoeten.

In Bandoeng teruggekeerd, waren vele zaken wachtende op afdoening, en na eenige dagen hier te hebben doorgebracht, begaf de Kommandant zich nogmaals onderweg, ditmaal naar de hoofdstad, waar op 14 en 15 Februari j.l gezegende samenkomsten werden gehouden in de korpsen Weltevreden en Batavia. In verband met den Pasar Malam te Batavia, werden twee groote openluchtsamenkomsten gehouden in de Chineesche wijk, en hadden de Heilssoldaten de vreugde te zien, dat in de samenkomst, die later binnen in de zaal werd gehouden, vanuit

stukje grond van 4 M², hetwelk haar door den wedono van Sapoeran voor dit doel werd afgestaan. Hij kan nu af en toe gemakkelijk worden afgehaald om de Legerbijeenkomsten bij te wonen. Moge God den arbeid die daar zoo vriendelijk achter de schermen geschiedt, tot zegen stellen.

Huwelijksklokken.

Het was mij een voorrecht het huwelijk van Zr. Hogenraad en Br. Kempers in het Korps Bandoeng I onder onze geliefde Legervlag te mogen inzegenen. Wat was dat een prachtige bijeenkomst, inderdaad een memento voor het verdere leven van onze makkers, wier beider geluk en nuttigheid naar wij hopen hierdoor bevorderd zal worden.

Muziekfeest.

Het Muziekkorps van Bandoeng I heeft in de afgelopen maand een uitvoering gegeven die klonk als een klok. De prachtige Congresszaal was geheel gevuld met een groote schare van sympathieke belangstellenden. De uitvoering zelve getuigde van flinke studie en toonde belangrijken vooruitgang aan, terwijl het nettoresultaat van de kollekte, zijnde f 50,— aan de Muziekkorps-kas werd afgestaan voor den aankoop van een nieuw instrument.

De Z. V.

Begin April luidt het tijdperk voor de Zelfverloochenings-Aanvraag 1931 weer in. De Kommandant hoopt en verlangt, dat de geestelijke zoowel als de financieele resultaten van deze jaarlijksch wederkerende poging dit jaar alle voorgaande zal overtreffen, en dat is ook wel noodig in dezen tijd van economische depressie. Degenen, die het beheer over deze groote instelling mogen voeren, voelen dit dubbel zwaar. Het is alsof het mes van twee kanten in ons nadeel snijdt, enerzijds is de aanvraag om hulp belangrijker groter en anderzijds vloeien de middelen schaarscher toe.

Wij bevelen dit werk der barmhartigheid in de vriendelijke welwillendheid van ieder der lezers aan. Als iemand onder U gezegend is naar geld en goed, wil ons dan helpen onzen zwaren last te dragen. Bij voorbaat vriendelijk dank!

Onze met verlof zijnde Officiëren.

Wij ontvingen een allervriendelijkst briefje van Kommandeure Kruschwitz. De vreugde van het wederzien was groot, schreef zij, doch werd overschaduwd door het feit, dat zij juist bijtijds in het ouderlijk huis aankwam om deel te nemen aan de begrafenis van een geliefden oom, den broer van haar vader. Zoo wisselen blijde en droeve dagen op aarde zich af. Adjudant Glover schreef ons een opgewekten brief uit Engeland. Hij maakt het goed en geniet veel van zijn verblijf aldaar. Kommandeure Petterson die nog steeds in Amsterdam verblijf houdt, en daar studeert voor haar eind-diploma, deelde den Kommandant vol vreugde mede, dat zij voor een belangrijk examen was geslaagd. Straks zien wij haar komt in ons midden weer met vreugde tegemoet.

Majoor Lebbink is veilig en wel met zijn kinderen in Bussum aangeland na een bezoek te hebben gebracht bij de lieve oude moeder van wijlen Mevrouw Lebbink, in Frankrijk. God zegene hem en de kinderen en doe hen veel van hun verlof genieten.

de groote schare zes personen opstonden om hun knieën te buigen voor Christus.

Een zeer gezegende Geestelijke Dag met de Kadetten in Bandoeng en goede Jongeliedendagen in Bandoeng I en II vormen het slot van deze tournee. Prijs God voor hetgeen gedaan mocht worden en voor de zielen, die voor Jezus, onzen Heiland, gewonnen werden.

Het vergif moet eruit!

In een van zijn vroegste toespraken over het onderwerp heiligmaking, gebruikte de Stichter de volgende illustratie:

„Een van mijn kinderen,” zei hij — „misschien is het ook wel eens bij U thuis voorgevallen, — leed eens aan de doodelijke ziekte, de pokken. Als, toen het kind beter werd, de dokter had gekomen en tegen mij gezegd: „Wel, Mijnheer Booth, ik vind, dat we nu aardig opschieten, het kind is haast beter; het vergif is er haast uit; nu moet U het er maar bij laten, en dankbaar zijn zonder een volkomen genezing noodig te hebben. Ik denk niet, dat er veel van de ziekte meer over is” — zou ik mij hebben omgedraaid en gezegd hebben — „Dokter, ik heb u niet meer noodig! Ik zal dien anderen dokter van om den hoek halen. Wat is U?” „Een hydropaath.”

„O, dan zal ik een homeopaath probeeren, en als die niet geschikt is, dan een hydropaath, en als de hydropaath niet voldoet, dan zal ik een ander pad kiezen; maar het vergif wil ik er allemaal uit hebben. Ik wil het genezen zien.”

„Kameraden, er is vergif gekomen in de aderen van mijn ziel, en in die van U, en in de aderen van onze kinderen, en hier is de groote Heelmeester, Die neergedaald is en zegt, dat Hij almachtig is om te redden. U zegt, dat Hij almachtig is om tot op zekere hoogte te redden, maar dat er wat vergif moet overblijven. Neen! Hij is machtig te redden, en tot het uiterste toe. Dank God, er is kracht in het bloed. Het bloed van Jezus kan reinigen van alle zonde!

Ik gevoel mijn eigen zwakheid, en zonder Gods hulp zal ik deze voortnemens geen dag kunnen houden. De Heer zij mijn schuldige ziel genadig. Ik pleit op Zijn bloed. Ja, o ja, Jezus stierf voor mij.

(Dec. 6, 1859).

Algemeen Secretaris leidt Eerste
Muziekkorps-Uitvoering.

(Bandoeng I — Kommandeure Buysman).

Lang was ernaar uitgezien door de jongens: hun eerste uitvoering. En wij, die er van hoorden, kregen ook iets van hun vuur te pakken, zoodat we eveneens vol verwachting naar de Congreszaal stapten. De zaal was vol. De Muzikanten zaten voor de gelegenheid in een kring op het platform en speelden, onder leiding van Kapitein Young dat het een lust was. Nog herinneren we ons de eerste moedige pogingen, die ze in 't werk stelden om „muziek“ uit hun instrumenten te krijgen. Nu zijn ze een Muziekkorps, dat er wezen mag. Hun marschen en selecties oogstten dan ook welverdiend applaus, evenals een cornetsolo door een der Muzikanten. Lt. Kolonel Rawie, wiens kapelmeesterhart warm klopt voor de jongens, had de leiding van den avond, en heeft alles fijn weten te loodsen, vooral ook waar het gold een oproep om financieelen steun voor het aankopen van nieuwe instrumenten. Want, — en dit vormde een alleraardigst muziekkorpsje op zichzelf, dat ook nog een extra nummertje ten beste gaf — er zijn een tiental kleinere jongens, die ook bezig zijn te studeeren en hoe moet het gaan, als zij allen tezamen zullen moeten spelen? Ze hebben dan niet voldoende instrumenten. De Kolonel kent echter het hart van zijn publiek, en gaarne waren er aanstands open harten en open beurzen om iets bij te dragen. In de melodieën, die gespeeld werden, herkenden wij menig geliefd Legerlied, sprekend van Christus en Zijn liefde, Zijn verlossing en bewarende kracht. Aan het slot werd getracht „Avondstemming“ weer te geven door een snaar-orkestje, begeleid door een bas en gedempt cornetgeluid. „Blijf bij mij, Heer, de duisternis daalt neer“ waren de woorden, bij de eerste melodie passend, welke overvloedige in het oude bekende „Hoort, hoe de avondklok luidt“, en aan het eind van den avond konden wij wel zeggen, dat ons hart gestemd was tot „bee en tot dank“, tot dank voor wat God reeds heeft tot stand gebracht, en tot de bede, dat Hij moge voortgaan Zijn zegen te gebiedten tot uitbreiding van het Muziekkorps van Bandoeng I!

A. R.

(Malang — Adjutants Johannessen).

Wij hadden een echten goeden Zondag in het Militair Tehuis met Kommandeure Cornelius. In de kindersamenkomst was het heerlijk te zien, hoe alle kinderen zoo aandachtig luisterden. Moge het uitgestrooide zaad vele vruchten voortbrengen! De woorden ter bemoediging gesproken in de heiligingsamenkomst brachten ons in een geheel andere sfeer dan van het gewone leven; we ervoeren, hoe zulk een leven van geloof dag aan dag in 's Heeren tegenwoordigheid zoo helpen kan in alle omstandigheden.

K.

Nu is het de dag
der zaligheid.

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

Zegenende, zal Ik u zegenen.
Op huisbezoek in den kampong.

Een Goede Dag

Voor de Kleintjes.

K geloof dat Mia met haar verkeerde been uit bed is gestapt," zei oom Frits aan 't ontbijt.
„Niet waar!“ zei Mia erg knorrig. „Ik ben precies eender uit bed gestapt als altijd.“
„Nu," zei oom Frits, „misschien is dat zoo, maar toch deed je 't met 't verkeerde been.“

Nu, het zag er leelijk uit, als oom Frits zoo over Mia sprak. Gewoonlijk was hij heel lief voor zijn nichtje en vaak gaf hij zijn eigen genoegens op, omdat zij zei, dat ze graag eens mee wou in zijn blauwen auto. En nu zei hij werkelijk, dat Mia met haar verkeerde been uit bed was gestapt.

„Ik kom niet thuis om te eten," zei hij, met z'n vingers knippend tegen den mooien politie-hond. En toen liep hij de straat op zonder Mia goedendag te kussen.

Mia maakte de gevolgtrekking, dat ze erg onaardig moest geweest zijn om zoo'n lieven man, als haar eigen jongsten oom, uit zijn humeur te brengen. Ze liep het tuinhuisje in, zonder zelfs haar servetje op te vouwen en begon hard te huilen. Zoo vond Oma Reevers haar vijf minuten later.

Oma Reevers was een klein grootmoedertje. Ze was het kalmste persoonje ter wereld. Ze droeg altijd zilvergrijze japonnen met zwartkanten kraagjes en manchetjes. Ze ging zitten en streelde Mia's haar en toen Mia ophield met schreien, begon Oma Reevers te praten.

„Toen ik een klein meisje was," begon ze, „nam ik proeven met mijn dagen.“

„Wat is proeven nemen, Oma?" vroeg Mia.
„Wel, ik probeerde allerlei soorten dagen, om te zien, welke ik het prettigst vond.“

„Welke dagen vond u 't prettigst?" vroeg Mia.
„Ik heb dat nooit aan iemand verteld, liefje," antwoordde Oma, „maar 't was echt leuk.“

„Vertel u me er eens wat van," zei Mia en ze kroop dicht tegen Oma aan.

„Nu, op één dag deed ik alles, wat anderen graag wilden dat ik deed, wat het ook was. Een ander soort dag hield ik, waarop ik alles deed, wat ik zelf wilde.“

„Wat vond u 't prettigst?"

„Dat vertel ik je niet. Je mag het zelf proeven en me dan zeggen, welken dag je 't leukst vindt," zei Oma glimlachend.

„Ik begin meteen," zei Mia. „Ik zal vandaag alles doen wat anderen graag willen.“

Ze sprong over het gras en deed haar blauwe

schortje voor. Toen begon ze den ontbijtboel af te wassen. Ze stapelde de bordjes netjes op en deed haar werk zingend.

Daar kwam broer Jacques de keuken in hollen en zei: „Waar is mijn hengel? De jongens wachten. Waar heb je mijn hengel gedaan?"

Natuurlijk had Mia den hengel niet aange-raakt, maar ze droogde vlug haar handjes en zei: „Ik zal je helpen zoeken," en al heel gauw vonden ze den hengel.

„Je hebt me fijn geholpen, Mia!" riep Jacques blij uit.

„Ik voel me heel anders," dacht Mia, terwijl ze de bordjes wegzette. „Ik voel me van binnen zoo prettig." Toen dacht ze: „Wat zou ik nu kunnen doen? Ik zal mijn bed maar op gaan maken.“

Toen ze door de huiskamer liep, zag ze haar boeken op den vloer liggen en Broertje's schoentje op den divan en ze borg ze netjes op. Toen, terwijl ze langs de open voordeur ging, zag ze een ouden man, die een papieren zak had laten vallen. Sinaasappelen rolden in alle richtingen. Ze ging vlug naar buiten en zei: „Als u even wacht, zal ik u een nieuwen zak geven.“

„Heel graag, Zusje," zei de man. „De oude is heelemaal stuk.“

Mia ging gauw naar binnen en kwam even later terug met een grooten, stevigen zak. Ze raapte de sinaasappelen op, deed ze er in en gaf ze aan den ouden man.

„Dank je wel, kindje," zei hij, „je bent net een zonnestraaltje met je vriendelijk snoetje.“

Wat een prettige dag was dat! Mia reed met Broertje en ging een boodschap doen. Oom Frits kuste haar, toen hij 's avonds thuiskwam om te eten en zei, dat ze er heel anders uitzag.

's Avonds, voordat Mia naar bed ging, stond ze nog even in haar nachtponnetje voor 't raam. „Morgen ga ik de andere soort dag proeven," zei ze bij zichzelf.

En wil je wel gelooven, dat ze den volgenden middag om twaalf uur al naar binnen kwam en zacht zei: „Ik zal u helpen tafeldekken Mamma. Ik vond gisteren veel prettiger dan vandaag!"

lijkeid van schuldvergeving gevoelde.

Na Wang Djie Ming's bekeering, was hij verlangend, meer te weten van Tao Li, en om later een prediker van het Evangelie te worden. Ook de hoop van zijn vader, dat dit mocht gebeuren, werd weer verlevendigd.

Na verloop van eenigen tijd werd de jonge Djie Ming toegelaten tot de Leger des Heils-Kweekschool in Peking. Dat waren gelukkige dagen, die voorbij vlogen. Wang Djie Ming ontving zijn aanstelling als Luitenant en werd uitgezonden om het werk te doen waarnaar hij al zoo lang had uitgezien.

Spoedig echter werd de horizon van dezen jongen man verduisterd en wolken pakten zich dreigend samen. Door de ouders van den jongen man was, toen hij nog niet meer dan een kind was, zoodaals dit in het land de gewoonte was, een toekomstige vrouw voor hem gezocht en gevonden. Het meisje had nu den huwbaren leeftijd bereikt, en haar familie stond erop, dat het huwelijk zou plaats hebben. Wang Djie Ming moest dus naar huis komen om te trouwen. Het meisje werd niet geschikt geacht voor het Officierschap. Dit maakte het voor Djie Ming onmogelijk, om tot zijn werk terug te keeren en het schein, dat er aan zijn lang gekoesterde hoop om een Evangelieprediker te zijn, een einde was gekomen.

In stilte biddend om de leiding Gods en vast besloten, nooit op te houden om van Jezus te spreken, begon hij uit te zien naar een middel om in zijn onderhoud te voorzien. Hij begon een hsiao mai mai (een kleine zaak). Waarheen hij ook zou gaan, om zijn goederen te verkoopen, overal zou hij zijn kansen om den menschen van Jezus Christus te spreken, aangrijpen. Bovendien werkte hij ijverig mee in het plaatselijk Leger des Heils-Korps.

Na eenigen tijd werd hij opnieuw aangenomen als Korps-Helper (een aanstelling, die geen verantwoordelijkheid meebracht voor zijn zeer jonge vrouw). Ofschoon maar een onontwikkeld dorpsmeisje, begon ze lezen te leeren en Djie Ming's hoop, toch eenmaal nog Officier te kunnen zijn, herleefde weer.

Een groot verdriet kwam zijn verwachtingen echter weer overschaduwen; zijn vrouw kreeg een ernstige oogziekte en men vreesde zeer dat zij blind zou worden. Djie Ming was natuurlijk zeer ontmoedigd, maar toch ging hij voort, ernstig te bidden.

HET was in een van de armoedige kampong-huisjes, dat wij een oud moedertje aantreffen. Hlijkbaar verbaasd en aangedaan, dat men belang in haar stelde, liet ze ons binnen in haar klein, maar net kamertje, waarin slechts plaats was voor een bed en een stoel.

„Het spijt me zoo," zei ze bescheiden, „dat ik niet meer stoelen voor U heb." Wij stelden haar gerust en zeiden, dat wij het wel gewoon waren om op een mat te zitten. Zij stond er echter op, dat tenminste een van ons beiden op den stoel plaats zou nemen en natuurlijk wilden wij haar dat genoegen niet ontnemen.

Terwijl wij dan zoo genoegeijk bij elkander zaten, vroegen wij haar het een en ander en grepen de kans aan, haar te vertellen van Eén, Die de menschen liefheeft en gadeslaat, ofschoon wij het dikwijls niet merken; van Hem, Die troosten kan, als niemand anders. Ziende, dat zij aandachtig en met belangstelling naar ons luisterde, gingen wij voort en zeiden haar, dat Hij het zoo waard is, dat wij Hem liefhebben en dienen met geheel ons hart. Tot slot knielden wij neer en smeekten God een zegen af voor het oude moedertje en haar gezin.

Bij het afscheidnemen drukte ze ons dankbaar de hand en beloofde ons haar best te zullen doen om den Heer lief te hebben en te dienen, beter dan in 't verleden. Het deed ons goed deze woorden te mogen hooren en wij dankten God voor de gelegenheid ons gegeven, dit oude vrouwtje te mogen vertellen van onzen Heiland, Jezus Christus. Rijker dan wij gekomen waren, verlieten wij het huis en het was mij net, of ik mijn Meester hoorde zeggen: „Zegenende zal Ik u zegenen.“

Er was inderdaad vreugde in mijn hart, dat ik dit alles voor mijn Heer heb mogen doen.

Kadet Ch. Kappers.

IN het front! zoo klinkt de strijdkreet;

In het front! uw plaats is daar!

In den strijd zijn mannen noodig,

Onbevreesd voor doodsgevaar!

't Is vergeefs, dat zelfzucht pleit

Om ons aan den strijd te ontrukken;

Vrees zal heenvliën in den strijd;

Voor Gods macht moet satan bukken!

In het front! De strijd is hevig:

Christus' standaard voert ons aan;

Zijne kracht wil Hij ons geven

Om den vijand te verslaan.

Ja, wij hoorden 't noodgeschrei

Van millioenen, die daar lijdten,

En het koninklijk bevel

Van den Heer, Die ons bevrijdde.

In het front! niet langer dralend,

Den gewonden hulp gebracht!

In het front! uw Heer gehoorzaam!

Redt hen uit des satans macht:

Zondeslaven, zonder hoop,

Die nog nooit de blijde tijding

Hoorden, dat de Heiland geeft

Vollen vrede en bevrijding.

GODS PLAN

Door Kommandeure

Elsie Daddow.

„GELOOFT u, dat God een plan heeft voor ons aller leven?" vroeg een jonge, Chineesche Luitenant mij eens.

„Ja," antwoordde ik, „stellig zal Hij onze wegen besturen, indien wij Hem gehoorzamen en vertrouwen, dat Hij ons leiden zal.“

„Ja," ging ik voort, „ik ben er zeker van, dat God een plan heeft voor mijn leven, maar ik ben er even zeker van, dat de duivel heeft getracht dat plan te verijdelen.“

Daarop haalde hij een visitekaartje te voorschijn, waarop geschreven stond: Wang Djie Ming en vroeg: „Heeft u mijn naam wel eens eerder gehoord?" Ik antwoordde, dat ik er voordien niet bijzonder op gelet had. Aangemoedigd om verder te gaan, vertelde hij, waarom hij zoo genoemd was. Hieronder volgt de interessante geschiedenis, die hij vertelde.

Hij woonde op het platteland, niet ver van Djeng Ting Fu; zijn vader en vier oudere broers waren landarbeiders en geen hunner kon lezen of schrijven. Toen Djie Ming geboren werd, was zijn vader voor zaken naar de stad. In die stad hoorde hij iets omtrent het Evangelie van Jezus en toen geloofde hij deze boodschap en werd zijn naam ingeschreven als: Djie Liao Ming.

Doordat hij geen onderwijs had genoten, begreep hij niet veel, maar hij geloofde oprecht in Jezus en van dien dag af tot aan zijn dood, nu een jaar geleden, heeft hij geen afgoden meer aanbeden.

Bij zijn thuiskomst vond hij zijn gezin met een zoon vermeerderd. Toen men hem vroeg hoe het kind moest heeten, zeide hij: „Noem hem Djie Ming." En toen vertelde hij, dat hij had geluisterd naar de prediking van eenige Christenen en zijn naam had laten registreren als een bekeerling, en dat hij zichzelf nu als

Christen beschouwde; en daarom wenschte hij, dat zijn nieuwe zoon Djie Ming zou worden genoemd, als een voortdurende herinnering aan de beloften, die hij had gedaan. Ook sprak hij zijn wensch uit, dat deze, zijn vijfde zoon, als hij volwassen was, deze nieuwe en wonderbare leer als prediker zou verkondigen.

Met dat doel voor oogen werd den jongen Djie Ming vijf jaren school-onderricht gegeven, een voorrecht, dat geen der andere leden van het gezin had genoten. De jonge Djie Ming was heel blij met deze onderscheiding en leerde ijverig. Zijn getrouwe, hoewel ongetletterde vader had het zaad in zijn hart gezaaid, en hoewel de knaap toen nog niet veel begreep van wat zijns vaders wensch voor hem betekende, gevoelde hij zich toch aangemoedigd door de gedachte, dat hij bezig was zich voor te bereiden voor het een of ander toekomstig werk.

Het kerkje, dat na zijns vaders bekeering in de buurt waar zij woonden, was verrezen, was al sedert langen tijd weer gesloten, en er was waarlijk weinig verschil op te merken tusschen de woning van de familie Wang en andere gezinnen in het dorp, behalve dat in Wang's huis geen afgoden meer werden aanbeden, en men hen beschouwde als het eenige Christen-gezin van het dorp.

Op zekeren dag ving er in het rustige leven van Wang Djie Ming en zijn vader een nieuw hoofdstuk aan. Het Leger des Heils kwam naar Djeng Ting Fu. Dit nieuws verspreidde zich spoedig en de heer Wang was er vlug bij om met zijn jongen zoon naar de stad te gaan. Daar woonden ze voor het eerst een Leger des Heils-samenkomst bij. Aan het einde dier kleine samenkomst gingen vader en zoon naar de zondaarsbank — de vader, omdat hij gevoelde, dat hij zoo lang geen Christenen had ontmoet en zoo lang den Christelijken invloed had gemist, dat hij koud was geworden in zijn geestelijk leven, en hij wenschte zijn beloften te vernieuwen en nader tot Christus gebracht te worden — de jongen omdat hij de noodzake-